

het leven is toch al zoo afschuwelijk een-
tonig en vervelend.... en alles is zoo klein,
zoo klein...." klaagde zij.

Hij zweeg en beet zich op de lippen.

„O, als je werkelijk groot was, Taco,
dan...."

„Wat?"

„Dan bleef je mijn vriend.... en sprak
me nooit meer over je liefde."

Onstuimig drong een „ik kan niet,"
zich naar zijn lippen. Doch hij hield het
terug.

Als dat de eenige weg was om haar niet
te verliezen? —

„Ik wil 't probeeren," zei hij haastig en
keerde zich om. Zijn hartstochtelijk ver-
trokken gezicht wilde hij haar niet langer
vertoonen.

„Als je dät kon!" juichte haar stem; „o,
wat zou ik je dan.... ja, oprecht zou ik
je bewonderen."

Hij antwoordde niet. „Nu ga ik," zei ze.

„Dag Taco. Tot ziens."

„Ik zal je brengen," zei hij heesch. De
hand die zij had uitgestoken, vatte hij
niet. —

In de koele nachtlucht gingen zij stil en
langzaam.

„Ik denk nog aan dat onweer, van mid-
dag," klonk haar droomende stem, „hoe
mooi dat was!" En toen hij daar niet op
inging, vervolgde zij: „Dat heb ik noodig,
een enkele keer iets grootsch te zien, daar
dorst en honger ik naar. O, Holland is te
klein.... en nu, met dezen oorlog! Hoe
ontzettend, hoe geweldig is 't daarbuiten,
over onze grens. Wat een blinde, maar
grandiose woede en wat een hellepijn wordt
daar gevoeld! En wij.... wij zeuren over
brood dat klef is en maken ons druk over
een paar dagen zonder kachel. Soms denk
ik: was ik maar daar! maar hoe? 't Eenige
zou zijn te helpen als verpleegster, maar
daarvoor ben ik niet geschikt."

„Waarom niet?"

Zij lachte even. „O, daar zijn zooveel
redenen voor. Maar de voornaamste is toch:

ik zou 't niet kunnen, mezelf zoo weg te
cijferen. En dat moet toch."

„Je bent niet sterk genoeg," besliste hij,
„geen dag hield je het vol; het is ontzet-
tend vermoeiend werk."

„Misschien.... maar wat doet dat er toe!
Ik ben toch te egoïst om.... ach, 't is
zoo vreeselijk!"

„Wat is zoo vreeselijk?"

„Als je zoo bent als ik." Zij fluisterde
het voor zich heen. Toen greep ze zijn
hand. „Je moet me niet in den steek laten,
Taco. O God, je weet niet.... hoe moeilijk
alles is.... en hoe ik je noodig heb."

Hij hield haar vingers vast en bracht ze
aan zijn lippen.

„Ben je dan ook.... ongelukkig?"
vroeg hij.

Zij keek hem aan. In het donker zag hij
haar oogen lichten.

Zij stonden voor haar huis. „Adieu," zei
ze kort; en vóór hij er op bedacht was,
had zij de sleutel uit haar zak gehaald en
de huisdeur ontsloten.

.....

Na dien avond gingen zij als vrienden
met elkaar om; maar het was een onrus-
tige, telkens vertroebelde vriendschap. Dik-
wijls schreeuwde het in Taco, dat hij dit
niet langer dragen kon; werd het een mar-
teling voor zijn hartstocht; maar hun ver-
houding verbreken wilde en durfde hij niet,
omdat aan de overzijde de onafzienbare
vlakke lag van eenzaamheid en verlangen.

En er waren ook zulke verrukkelijke
uren....! Uren van stille, bijna sereene
intimiteit, waarin het hem toescheen dat
zij alleen van ziel tot ziel tot elkaar sprak-
ken en al het aardsche voor hem wegviel.

Juist dat, waar hij al die jaren zoo tot ziek
wordens toe naar gesmacht had, een hooger
samenleven, een verrukt terugvinden van
eigen goddelijkheid in de ziel van een
ander; de extase van lang neergebogen en
na een uiterste spanning losbarstende ver-
langens; een gevoel van vrijheid en her-